

fram for partiet

MARS
1975

Diskusjonsblad for Oslo

OSLO FAGLIGE SAMORGANISASJON

1. MAI 1975

Årets 1.mai-demonstrasjon skal være innledningen til en virkelig manifestasjon av arbeiderbevegelsens styrke og samhold foren kommunevalget i 1975. Det er nå absolutt nødvendig med en forsterket innsats for å bevare og trygge det sosialistiske flertall i Oslo.

På denne bakgrunn har representantskapet i Oslo faglige samorganisasjon besluttet å arrangere årets 1.mai-demonstrasjon under hovedparolen:

STYRKET SOSIALISTISK FLERTALL I OSLO

- det vil ikke bli adgang for politiske partier i demonstrasjonstøget
- partiorganiserte medlemmer bør innrette seg etter dette ved å slutte opp om demonstrasjonstøget under sine respektive fagforeninger
- demonstrasjonstøget består av 2 hovedavdelinger:

- a) fagforeningene
 - b) ungdomsavdeling
- bestående av de politiske ungdomsorganisasjonene, ungdom under utdanning o.s.
- Partipolitiske kjennetegn (transparenter/faner o.l.) tillates ikke. Dog tillates jakkemerker

- 1.mai-komiteen bærer 2 paroler i tøget:

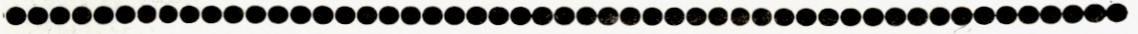
- a) "Styrket sosialistisk flertall i Oslo"
- b) "Likestilling - Utvikling - Fred"

- det vil ikke bli adgang til å reservere seg mot hovedparolen
- alle transparenttekster skal godkjennes av 1.mai-komiteen
- det skal være to korte taler. Programmet for øvrig bestemmes av 1.mai-komiteen. Samme togrute og møtested som i fjor.

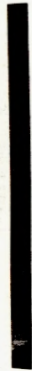
- det velges følgende 1.mai-komite: Ivar Ødegaard (formann), Vally Børnich, Per Ryanes, Rolf Dahl og sekretæren Arne Jensen
- SAMORG arrangerer intet på kvelden 1.mai.

- FFP mars 1975 -

innhold:

LEDER	side 3
Partikomiteér?	side 4
KK: 20 sider innen rekkevidde!	side 6
Samorg., SV og 1. mai	side 8
Mobilisér de fagorganiserte!	side 10
Kvinnene og Faglig 1.mai-front	side 12
Marx-Engels-skolen	side 12
Reis husleiekampen... ..	side 13
Borettslag i eldre bydeler?	side 14
Sommerleirene 1975	side 15
Sovjet og 1. mai ..	side 16
Kulturutvalg i Oslo AKP(m-l)	side 17
NRK i Stortinget	side 18

Det er fortsatt for få som skriver til FFP. Som dere legger merke til, er det denne gangen innlegg om viktige spørsmål som bl.a. taktikken i kampen mot sosialimperialismen (som er aktuelt ikke bare i forbindelse med 1.mai, men også i fagforeninger, ulike frontorganisasjoner m.m.) Debatten om proletarisering bør vel heller ikke begraves ennå? Vi har heller ingen MOM-side denne gangen, dels p.g.a. plassmangel, dels fordi vi tidligere har måttet produsere hele spalta sjøl!

HUSK - DEADLINE 20. I MÅNEDEN FØR NUMMERET KOMMER.

KOMMUNEVALGET 1975:

leder:

«Munn-til-munn» - hovedmetode i valgkampen

I vår og i høst diskuterte avdelingene hovedinnholdet i kommunevalget, og landskonferansen oppsummerte og videreutviklet denne diskusjonen.

Resultatet av denne diskusjonen finner de i TF for desember.

Innretninga av valgkampen.

Det er vedtatt at valgkampen i hovedsak skal rettes inn på arbeiderklassen, ungdommen og den progressive kvinnebevegelsen. Og at den viktigste metoden er "munn-til-munn"-metoden.

Denne artikkelen skal konsentrere seg om nettopp valgkampmetodene; diskusjon om de viktigste valgkampkrava i landet og i Oslo spesielt kommer seinere.

Valgkampmetodene.

Siste valgkamp var partiet nystartet, og vi mente det var riktig å bruke valgkampen til å spre kjennskap til folk om at det fantes et kommunistisk parti.

Metodene ble valgt etter dette: vi satset på massespredning av aviser og løpesedler som den viktigste metoden.

Hovedlinjene i politikken til Rød Valgallianse var også lagt opp etter dette: vekt på de viktigste klassekampkravene som moms o.l.

I år anser vi det for viktigst å styrke og utbygge den revolusjonære bevegelsen i de grupper jeg nevnte overfor.

Dette går også tydelig fram av grunnlaget for R.V: revolusjon med våpen i hånd, mot de imperialistiske supermaktene USA og Sovjet, mot DNA og reformismen til SV.

Med et slikt grunnlag kan ikke hovedmetoden være massespredning. Det ville bli et slag i lufta.

Den eneste metoden som virkelig sikrer at vi får ut og skikkelig forklart et slikt grunnlag er "munn-til-munn"-metoden.

Vi skal altså snakke og diskutere med våre nærmeste, med arbeidskameratene, med naboene osv. Det er den eneste metoden som duger til alt mobiliseringsarbeide, det er den eneste metoden som til syvende og sist gir resultater!

Men vi vil påstå at det er en metode som vi idag de fleste steder benytter oss lite av. Dette gjelder både politisk og organisatorisk. Den største svakheten med denne metoden, ligger etter min mening i mangel på sentralisme.

Jeg vil derfor ta for meg noen punkter som kan hjelpe oss å gjøre metoden til et skikkelig redskap, ikke bare for valgkampen, men like mye til 1. mai o.l.

Organisatorisk sikring av "munn-til-munn"-metoden.

Avdelingsstyret må ha ansvaret for å legge grundige planer for et opplegg som må inneholde følgende innstruksler:

- a) få rapporter fra stedslag og det enkelte medlem om hvilke kontakter vi har i boligstrøk, på arbeidsplassen osv. som det er mulig å få diskutert Rød Valgallianse med.

Ut fra styrets egen kunnskap, og disse rapportene (arbeidet må ikke hemmes på grunn av manglende rapporter), skal der legges opp en tempo-plan for gjennomføringa av diskusjon med folkene.

Planene skal inneholde muligheter for kontroll underveis og det skal gjøres oppsummeringer. om hvordan det hele har gått i forhold til tempo-plan og målsettinger.

→
(forts. neste side)

("Munn til munn-" ...)

c) Gi konkrete anvisninger om formene for diskusjon.

Det å stikke hjem til folk om kveldene er i hovedsak å foretrekke fordi en da har bedre tid og diskutere enn på jobben eller på en kafe. All erfaring viser at dette gir lang bedre resultater.

Det er medlemmenes rett å kreve et slikt opplegg fra avdelingsstyret. Det er deres plikt å avlegge slike rapporter som tidligere nevnt.

Det er også deres rett, hvis de syns dette er en krevende form for valgkamp og hvor de føler seg usikker på det politiske grunnlaget å få dette diskutert med avdelingsstyret eller andre tillitskader i partiet.

Det er medlemmenes plikt å sette de vedtatte retningslinjer ut i livet. Styrk den revolusjonære delen av arbeiderklassen. Styrk dets innflytelse blandt ungdom og den raskt voksende kvinnebevegelsen. DS/AU.

● partikomitéer ?

Dette er et diskusjonsinnlegg, som tar opp en del synspunkter som i det siste har vært fremme i DS. Stort sett står DS som helhet bak synspunktene, men formuleringene står for undertegnede regning. Vi ønsker å presentere denne diskusjonen for alle medlemmer og føre debatt om dem her i FFP og vi vil ta sikte på å ta dem opp på mer organisert vis med avdelingsstyrene før vi eventuelt setter i gang. Det er også sjølsagt nødvendig at SK gir sin godkjennelse.

SISTE OMORGANISERING

Som mange husker er det nå omtrent to år siden vi foretok en omorganisering i Oslo, ved å opprette en del bedrifts-avdelinger og "rene" boligavdelinger. Vi har tidligere slått fast at dette førte oss framover, både i faglig arbeid og i boligarbeid.

NØEN PROBLEMER NÅ

I løpet av disse to årene har vi stadig fått flere avdelinger og de enkelte avdelingene vokser. Dette har ført til bl.a. to typer problemer:

1) Avdelingene er ofte nå så store at styret bruker en stor del av tida til å organisere avdelinga og ofte blir dette administrasjon og ikke politisk ledelse. Mange andre feil kan sjølsagt være årsaken til at styret ikke leder politisk

godt nok, men vi tror at størrelsen på avdelingene ofte spiller en stor rolle. Viktig er det også at de demokratiske diskusjonene ofte lider under størrelsen. Når det er mellom 30 og 50 medlemmer til stede, er det klart at møtene ofte preges av de mest "snakkeglade" og erfarne kameratene. Et annet problem er at sikkerheten også ofte blir svak når så mange personer samles ca. en gang pr. mnd. på et (ofte samme) sted. Videre svekkes styrets mulighet til å følge opp hver enkelt kamerats arbeid og utvikling. Grepet om f.eks. hvilke sympatisører avdelinga har og dermed grepene om studies irkelarbeidet er en annen sak vi kan nevne.
2) At antallet avdelinger er stadig økende stiller også nye krav til DS sin ledelse. DS leder i hovedsak avdelingene gjennom

sitt org.utvalg. Det blir etter hvert vanskeligere å lede avdelingene med direkte kontakt og politiske diskusjoner uten at vi stadig blåser opp org.utvalget med stadig flere folk. Det er ikke en tilfredsstillende måte å lede ved hjelp av dokumenter. Ingenting kan erstatte "levende diskusjoner".

NY LEDELSE MELLOM DS OG AVD.SSTYRENE?

DS har i de to siste årene diskutert forskjellige alternativer for hvordan vi på lang sikt skal løse organiseringa og ha som utgangspunkt at vi om noen år bør ha mange over 10 000 medlemmer i Oslo. Vi har kommet fram til at opprettelsen av en ny form for ledelse mellom DS og avdelingsstyrene ser ut til å være den beste formen. Vi skal ikke her ta stilling til hva de skal kalles, det er mange alternativer, f. eks. partikomite (gammelt navn for dette i kommunistpartier) distriktledelse, sektorledelse e.l. For enkelhets skyld kaller jeg det her for partikomiteer.

Vi tenker oss organiseringa slik: DS vil stort sett se slik ut som det gjør idag, med medlemmene fordelt på forskjellige utvalg.

Under DS opprettes partikomiteer, som fungerer som direkte ledelse over en del avdelinger, i et boligdistrikt hvor det er flere avdelinger (f.eks. Grorud-dalen), på bedrifter/bransjer hvor det er mange nok medlemmer til å danne flere avdelinger. Partikomiteen skal altså tilfredsstillende kravet til felles ledelse over flere avdelinger der hvor én avdeling ellers ville blitt for stor. Partikomiteen bør etter vår mening ideelt velges av valgte delegater fra avdelingene og bestå av formann, kasserer, sekretær, studieleder og styremedlem. Partikomiteens oppgave er å lede de avdelinger den har under seg på partiets vanlige oppgaver og på distriktets/fabrikkens etc. særegne oppgaver.

DS leder partikomiteene på samme måte som den nå leder avdelingsstyrene, gjennom konferanser o.l. Samme metode vil antagelig partikomiteen benytte overfor sine avdelinger, men den vil sjølsagt ha større muligheter til konkret ledelse i og med at partikomiteens medlemmer vil ha en av avdelingene som sin grunnorg. og delta i arbeidet der på vanlig måte. Sjølsagt kan vi foreløpig bare tenke oss hvordan dette vil fungere. For å få greie på hvordan para smaker, må vi først ta en bit. Mye vil sikkert måtte forandres på våre metoder for ledelse etterhvert.

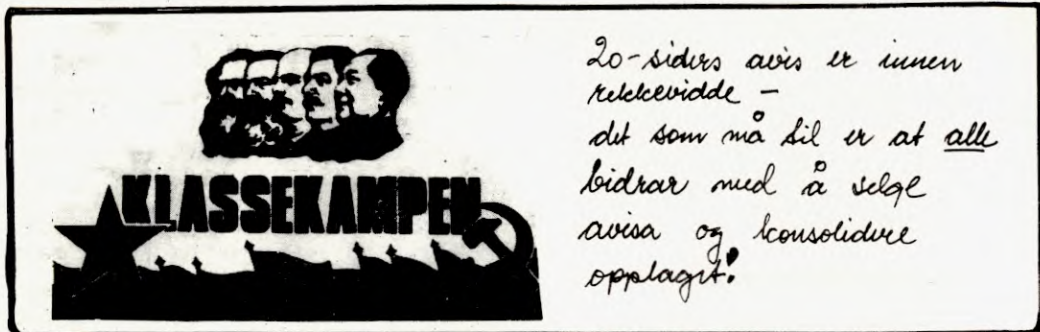
Opprettelsen av partikomiteer fører til at avdelingene kan deles opp og gjøres mindre enn før, uten at organisasjonen dermed blir pulverisert, men holdt sammen gjennom partikomiteene. Vi tror foreløpig at det ideelle medlems-tallet for en avdeling er ca. 15 folk. Med et slik antall tror vi avdelinga blir mer en kjempende enhet enn før. I første omgang vil kanskje behovet for stedslag virke mindre, men vi må ikke underprioritere stedslagene der hvor opprettelse er nødvendig og naturlig.

MOTFORESTILLINGER.

Sjølsagt har det i løpet av denne diskusjonen kommet mange motforestillinger. Det bør det fortsatt gjøre. Organiseringa av partiet er et viktig spørsmål, ved siden av partiets politikk og ideologi er det den som avgjør om partiet vil nå fram til revolusjonen og sosialismen. Her skal vi ta opp de to viktigste av motforestillingene som har vært nevnt:

-- Opprettelse av mellomledelser fører til at politikken blir enda mer utvanna enn før innen den kommer ned til medlemmene, fordi den må gjennom enda et ledd.

(forts. siste side)

20-siders avis er innen
rekevidde -
det som må til er at alle
bidrar med å selge
avisa og konsolidere
opplaget!

Skal ukeavisa vår, **KLASSEKAMPEN**! stoppe opp og kanskje gå tilbake i opplag?

Ja, det ser ut til at vi blir nødt til å stille dette ubehagelige spørsmålet til oss sjøl. Vervekampanjen har gått svært bra, stort sett over hele landet, løssalget har øket jamt og trukket.

SV-ledelsen har sett med en viss bekymring på økningen, folk som jobber i avis-verdenen gratulerer med framgangen-tross alt!

Klassekampen er i ferd med å bli ei virkelig kommunistisk masseavis - opplaget er slett ikke dårlig. (Glem ikke at Arbeiderbladet har 54.000 i opplag)

Kort sagt, det er mye vi kan være stolt av, og ideene våre kommer ut til stadig flere arbeidsfolk.

Hvorfor bråke da?

Ganske enkelt fordi det etter nyttår har vært en tendens til at løssalget går ned. Ikke mye, men nok til å sette på bremsene. Særlig den siste uka av januar var ikke særlig bra.

Netto-opplaget har på nyåret ligget på omlag 17.800, 18.000, 18.5000, og så plutselig ned på 17.400 av det siste nummeret. Tendensen var altså bra, men brått var det slutt.

Oslo solgte opp til over 3 000 aviser hver uke (inkl. Blindern) på den beste tida i slutten av november/begynnelsen desember. Men utviklinga de siste par ukene har ikke vært særlig bra.

Det siste nr. gikk ut i bare 1.600 i Oslo og 400 på Blindern.

Dette er mange ganger bedre enn før KK-kampanjen startet i høst. Godt. Men det er ikke bra sett i forhold til mål-

settinga som vi over hele landet jobber for å få til:

å konsolidere løssalget på det nivå som det stort sett har ligget på i kampanjen (19.000) - i det minste. Og samtidig jobbe for å bygge ut løssalget sakte og sikkert.

Jevnt over hele landet selger mange kamerater avisa regelmessig nå, sjøl om slett ikke alle gjør det. Mange nye kommisjonærer har kommet til. Men hvor er det da løssalget nå har en tendens til å slappe av?

I Oslo, Bergen og Trondheim. Kort sagt i tre viktige byer. Når salget går ned her, føles det raskt som en kniv på strupen.

La oss holde på framgangen som vi har hatt, den er bra. La oss samtidig stikke fingeren i jorda og tenke på dette:

1. Oslo er - tross alt - proletariatets hovedstad. Massevis av arbeidsfolk er klar til å kjøpe avisa - om de får en sjanse.

2. betydninga av avisa er åpenbar: Hva om den ikke hadde eksistert under streik streikekampen i den siste tida? Hvorfor kalte så mange streikende arbeidere særlig i den siste streika Klassekampen for "sin" avis?

Ug la oss tenke på 1. mai: Hvor mye betyr ikke en ukentlig dekning av 1. mai-arbeidet for oss og massene: avsløringer av DNA-ledelsens opplegg, og stadig press på og avsløringer av SV-ledelsens samarbeide med klassefienden.

Dette betyr sjølsagt ikke bare noe for oss som er organiserte kommunister. Det

betyr enormt mye mer om f.eks. 3000 og ikke bare 2000 i Oslo leser avisa regelmessig.

20. SIDERS AVIS.

3. Gjennom kampanjen har Klassekampens økonomi bedra seg kraftig. Tidligere var økonomien "spent som en felestreng" - for å si det diplomatisk. Nå går avisa med balanse, og

20 sider er innen rekkevidde innen ikke altfor lang tid, dersom opplaget blir høyt nok.

Og hva betyr høyt nok? KK-redaksjonen har nylig gjennomført en fullstendig budsjettering for 1975 (16 sider) og 20 sider. Forutsatt at Bergen, Trondheim og Tromsø tar et løft samtidig,

må Oslo (inkl. Blindern) selge minimum 2.500 aviser hver uke hele året, da er 20 sider i potten!

Egentlig er ikke dette så veldig mye. AKP (m-l) får du ikke i brystlomma, og slett ikke i Oslo. Vi kan egentlig oppfylle en slik målsetting leikende lett.

Hvis vi regner med at salget går ned i 12 uker av året (sommer, påske o.l.) til f.eks. 1.500 i verste fall, betyr det at vi i Oslo må selge ganske nøyaktig 2.900 aviser i de øvrige 36 ukene (48 uker som KK kommer ut)

Dette må kunne garanteres om Klassekampen skal kunne satse på 20 sider, kanskje tidligere enn vi tror.

Dersom de store byene i første rekke garanterer jevn innsats på et avtalt nivå, da kan vi styrke arbeidsfolks kamp enda mer, gjøre SV-ledelsene enda mer misfornøyd med sin egen presse, og få enda mer lyst til å gå videre i spredninga av avisa vår!

Og derved er vi fremme ved den siste tingen som vi alle må innprente oss:

4. Det er en småborgerlig holdning å tru at den kommunistiske pressa kan bygges opp gjennom ujevne rykk og napp.

En ting er konsentrert politiske kampanjer. Det er verken rykk eller napp - hit eller dit.

Men småborgerlig blir det om vi trur at avisa bør spres mye for ei kortere tid, og så la den seile sin egen sjø etterpå. Ei kommunistisk avis må tvert om spres ut fra prinsippet om langvarig og seig kamp. (les Oktobers bok om folkekrigen skrevet av Truong Chin om hvordan folket er interessert i å føre en langvarig krig, og ikke late blod i ett uforberedt slag! og så segne etterpå).

STYRK LØSSALGET

Kort sagt: Løssalget i Oslo er ikke noe som avvikles sakte og usikkert fram til 8. mars - tvert om skal vi øke løssalget sakte og sikkert, år etter år. Ikke minst Lenin og Stalin har gang på gang understreket hvor enormt viktig det er at kommunister - alle som enarbeider tålmodig og seig for å utbre avisa til stadig nye arbeidsfolk.

Skal vi kvitte oss med småborgerlige ideer, legge an et systematisk salg som ikke krever unødvendig mye av hver enkelt, men som sikrer et kollektivt grep på salget?

UTFORDRING

En spesiell utfordring til dere som enda ikke (!!) selger avisa - særlig en del av dere på arbeidsplassene: Kvitt dere med bagasjen - legg skuldra til!

2.500 i Oslo bør gå greit om alle bidrar - og gjør det systematisk, og skjønner at det er den langvarige kampen som nytter for arbeiderklassen og folket!

Kammerater,
Oslo faglige Samorganisasjon har nå vedtatt sitt opplegg for arbeiderklassens kampdag - 1. mai! (se faksimile av forslaget).

Dette forslaget ble det kompromissforslag som AP og SV-representantene i Sam.org. styret kom frem til etter vel en ukes forhandlinger. Sam.org. møte som først var berammet til 10.2 ble utsatt til 24.2 på grunn av de motsigelser det var innad i AP om linja overfor SV.

Skulle AP i Oslo Sam.org følge den harde linja til Bratteli/Aspengren om "Samling om Arbeiderpartiet" osv. eller en noe mykere linje overfor SV for å få dem med på "1. mai-feiringa".

Det ble ei "mykere linje" - nemlig: samling om de to arbeiderpartiene! og en taler fra hver av de to "hovedstrømmingene" i arbeiderbevegelsen.

De to hovedparolene: "Styrk det sosialistiske flertallet i Oslo" og "Likestilling-utvikling-fred".

"Likestilling- utvikling-fred" er genial, og trengs ikke sies noe mer om. En annen ting er at dette er FN's "motto" for kvinneåret - så tenkte sosialdemokratene de hadde sitt på det tørre m.h.t. kvinnepolitikken og 1. mai!

SOSIALISTISK FLERTALL
I OSLO?

Den andre parolen "Styrk det sosialistiske flertallet i Oslo" skal vi se litt nærmere på.

Hva betyr dette? 1. mai skal gjøres til valgkampdag for AP og SV!

For det første: SVs kronargument for å støtte opp om Sam.org-arrangementet har vært at dette var et reint "faglig initiativ".

At 1. mai måtte bygge på den progressive utviklinga som skjer i "fagbevegelsen", og henviser da til hvor storartet det var på forbundslandsmøtene.

SABOTASJE AV DEN
ØKENDE KAMPVILJA.

Det er helt riktig at det er i ferd med å røre på seg på grunnplanet i norsk fagbevegelse. Men er dette ei utvikling hvor AP sentralt og lokalt er med, eller er det ei utvikling som er i kamp mot Aspengrener både sentralt og lokalt?

Det SV derfor gjør når de bruker den økende kampviljen i klassen som argument for å samarbeide med DNA, er å slå seg selv på kjefften. Eller enda verre - sabotere den økende kampvilja i klassen ved å snu den tilbake til trygg klassesamarbeids linje. - Og det er det da også at de leden ledende SV-erne vil. Eksempelvis Rolf Dahl Kolbjørn Harbu og andre ledende SV-eres holdning under streikekampene i høst! Ikke et pipp, ikke en oppfordring fra SV om sympatiaksjoner, istedenfor hets og sabotasje av vårt støttearbeide.

Hele SVs politikk er klassesamarbeidspolitikk. Det er derfor ikke snakk om misforståelser eller taktiske overlegninger når Rolf Dahl stemte mot parolen "Kamp mot klassesamarbeidspolitikken" på SVs medlemsmøte (se FFP februar)

SAM.ORG PROGRESSIV?

For det andre: Deres neste argument er at Sam.org. er progressivt og at vi ikke kan gå imot noe som er valgt på grunnplanet i fagbevegelsen!

Dette er absurd. Det skulle jo bety at vi heller ikke kan gå imot regjeringa for den har jo en langt større del av klassen stemt på.

Mange av representantene til sam.org blir dessuten valgt på dårlig besøkte årsmøter i foreningene. (Folk i STK-montørenes forening fortalte at i år var der ca. 100 til stede, det var bra, ett år hadde det kun vært 10-15 medlemmer til sted på årsmøtet. Videre: Oslo Typografforening som har ca. 3000 medlemmer, på foreningsmøtene stiller ca. 50-100 folk, eller ta Jern og met med ca. 18.000 medlemmer, på årsmøte ca. 700)

I endel foreninger er det sjølsagt mye bedre, og spesielt der det har vært kamp og hvor vi jobber bra.

Men å se bort fra at det stort sett er laber aktivitet og oppmøte rundt om i foreningene, og som SV gi inntrykk av at livet i fagforeningene er prega av stor aktivitet og mye demokrati - det er å skjønne DNA. Det er ikke for ingenting av vi reiser parolen "Gjør fagbevegelsen til en kamporganisasjon" sammen med "kamp mot LO/DNAs klassesamarbeidspolitikk".

Er så Sam.org progressiv?

I forrige nr. av FFP sto SVs medlemsmøte vedtak gjenngett. De fleste parolene her var tidligere vedtak i Oslo Sam.org.

Foruten parolen om matmosen, voldgift og Skånlandsutvalget var der lite som ikke Høyre kunne gått til valg på. Parolene representerer ikke noen trussel mot klassefienden.

Dette er ikke progressivt.

Det er forsøk på å få 1. mai tilbake til 50-årenes "feiringer" med paroler som i verste fall er reaksjonære, i beste fall borgerlig skvalder, og med noen få sukkerkuler som kan trekke noen progressive.

I alle år etter krigen har Sam.org vært DNAs talsmann 1. mai, og som i år når de har regjeringsmakta, - regjeringas talsmann 1. mai. Dette er ikke progressivt - det er reaksjonært.

Men selve "rosinen i pølsa" er og blir at SV - etter å ha lagt opp sin argumentasjon om at man må ha en partipolitisk uavhengig dag, en 1. mai-feiring hvor fagbevegelsen står i sentrum - går bort og vedtar parolen "Styrk det sosialistiske flertallet i Oslo" og sier sjøl 1. mai skal være et ledd i valgkampen!

Samtidig er de aktivt med på å spre ideen om at DNA er et sosialistisk parti.

Kammerater, i tida som kommer vil vi helt sikkert få høre fra SVere at, nei, dette er ikke SVs linje, dette er det uenighet om, dette skal diskuteres osv.

Vi må ikke la oss forvirre av slike argumenter. Det spiller ingen rolle hva vanlige SVere tror eller mener, SV sitter de fakto sammen med DNA i 1.mai-komiteen i Oslo Sam.org, og dette blir deres linje. De vi diskuterer med skal vi få over i vårt tog! Vi skal konfrontere dem med fakta, - ikke hva de måtte håpe og tro og mene hver for seg om saker og ting. Vi skal konfrontere dem med det som skjedde i fjor 1. mai, hvor et betydelig antall medlemmer protesterte, men hvor dette ikke fikk noen betydning.

Kammerater: Enhet på klassekampens grunn!

Fram for Faglig 1. maifront, klassekamptog!
Nei til regjeringstog!

mobiliser de fagorganiserte !

Spørsmålet om å gjenreise arbeiderbevegelses kampkraft er i første og siste omgang et spørsmål om å mobilisere de fagorganiserte.

Dette veit vi, dette har vi visst lenge! Allikevel er det slik at bare mellom 5 og 10% av fagbevegelsens medlemmer har deltatt aktivt i fagbevegelsen. Dette har ikke endra seg i de foreningene som kommunistene har spilt en aktivt rolle.

Hva er da feil, og hvordan endrer vi på dette?

ER ARBEIDERKLASSEN BORGERLIGGJORT?

Populærforklaringa på dette, også bruk av Aspengren og co. er at den norske arbeiderklassen har det så godt som den kan ha det, og derfor er det mer interessert i å spare til villa, farve-TV, bil og hytte, enn å bruke tida til fagforeningskamp og bråk på arbeidsplassen.

Vi veit imidlertid at dette ikke er sant, sjøl om også deler av arbeiderklassens medlemmer medlemmer gjentar denne kapitalistpropagandaen. Når det kommer til konkrete saker møter vi nemlig helt andre oppfatninger.

Den delen av arbeiderklassen som sosialdemokratiet midlertidig har klart å desillusjonere ved å stille seg i ledelsen og føre kampen på avveier, sier: "Det nytter ikke likevel". Den delen av arbeiderklassen som ser de har fått nye, virkelige ledere, går til kamp, og da er de ikke lenger en passiv medelmensasse som bare er redd for bråk.

ARBEIDERKLASSENS OBJEKTIVE INTERESSER.

Sjøl om det er enkelt for oss å avfeie denne populærforklaringa til kapitalens laketer, er det nødvendig å være forvisset om at vi ikke har den minste rest av slike ideer sjøl. For å være sikre på dette må vi studere arbeiderklassens subjektive og objektive behov og de konkrete utslag dette gir seg idag.

Mao sier i "En liten gnist...":

"Hvert spørsmål må vurderes ut fra sitt indre reelle innhold, de ytre framtredeleses formene derimot må betraktes som det de er - en rettesnor fram til den terskel som må overskrides om en skal komme fram til spørsmålets vesen. Dette er den eneste pålitelige videnskapelige metoden når en skal analysere en foreteelse."

Hvorfor er det så viktig for oss å studere dette grundig?

Jo, for hvis det finnes den minste antydning til tvil hos oss sjøl, om arbeiderklassens objektive behov for revolusjon, og at den egentlig har et reallt ønske om frigjøring fra kapitalismens åk, vil vi ikke mobilisere massene helhjerta på konkrete saker, fordi vi ikke tror helt på vår egen propaganda.

Vi vil være usikre på om det vi tilbyr dem vil være mer i deres interesse enn en kveld foran "detektimen".

Det er imidlertid ikke nok å kjenne grundig til arbeiderklassens objektive og subjektive interesser på et allment plan for å kunne mobilisere

SEKTERISME ELLER MASSELINJE.

Vi må vite metodene for mobilisering ved å ha sosial og politisk praksis sammen med dem

Hvordan kan en vanlig "sofaforening" mobilisere så godt som hele foreninga til en hard streikekamp, mens en annen forening som til stadighet sender ut progressive resolusjoner og vedtak, ike engang til årsmøtet i foreninga samler mer enn 10% av medlemmene til møte.

Mao sier igjen: "

"Erfaringene gjennom 24 år viser oss at en riktig oppgave, riktige retningslinjer og en riktig arbeidsstil alltid samvarer med massenes krav i det gitte øyeblikk og under det gitte sted, og alltid styrker vår forbindelse med massens.."

Vi vil aldri vite hva den riktige oppgaven er, hvilke retningslinjer som er riktige osv. dersom vi ikke diskuterer nettopp dette med massene med våre arbeidskamerater. Vi kan ikke mobilisere til et fagforeningsmøte for deretter å d ukke opp som troll av eske med et resolusjonsforslag som vi vil at foreninga skal støtte, uten å ha diskutert dette med massene på forhånd.

For det første vil det være usikkert om de har sett noen vits i å gå på foreningsmøte i det hele tatt. Fro det andre vil det være usikkert om vi propaganderer de interessene som i det gitte øyeblikk vil være de riktige.

1. MAI-MOBILISERINGA.

Hvordan mobiliserer vi de fagorganiserte og fagforeningene til 1. mai med utgangspunkt i dette.

*1. Vi må sjøl vite hvorfor vi stiller mobiliseringa til 1. mai som en hovedoppgave flere måneder av året, hvert år.

Dersom vi sjøl jobber i tre måneder med bare det i sikte å få folk til å gå i et tog ca. 1 time en dag, - vil det opplagt være vanskelig for massene å skjønne hvorfor det skal nedlegges så mye arbeide i dette. Små tvil om betydninga av dette arbeidet vil også snike seg inn i våre egne rekker.

Hver 1. mai vil bety ny mobilisering av de samme som året før. Hver kamp (streikestøtte osv.) betyr ny mobilisering av de samme samme folka.

Dette er ei linje som blir ledet av en forakt for massene. Hver gang vi trenger massene går vi til dem og ber dem om å bli med. Når hver enkelt oppgave er gjort, stopper vår kontakt med dem!

En slik innstilling vil resultere i at massene mister tilliten til oss.

HVA BETYR 1.MAI?

1. maimobiliseringa for oss er en brei mønstring av hele den progressive fronten i Norge. Vi skal mobilisere med utgangspunkt i det totale massearbeidet vi har deltatt i i løpet av året. Propagandere helheten for massene. Vise hvordan alle de konkrete kampene de har ført på de forskjellige områdene, føyer seg inn i et hele som tilsammen utgjør folkets front mot kapitalen og dens lakeier i Norge. Vise hvordan vi samlet står sterkt. Hvordan vi samlet har felles interesser med den internasjonale fronten og hvordan alle delene av fronten har felles fiande.

Gjennom en slik mobilisering vil vi komme ut med større deler av politikken, gå utover den rene brødpolitikken og legge strategien fram for massene.

På denne måten skal vi binde krava til "Blåsbort Vel" sammen med krava til hele det norske folket.

En mobilisering av denne typen føyer seg inn i vårt massearbeide i løpet av resten av året.

1.MAI - ETT SKRITT VIDERE.

Har vi evnet å reise massene til kamp for egne krav, er det nettopp disse kampene vi bygger på, 1. mai blir et skritt videre.

Evner vi å mobilisere massene til 1. mai demostrasjonene, har de grepet så mye av kampen at vi vil kunne mobilisere dem i kommende kamper.

Dersom vi ikke innser hvordan 1. mai føyer seg inn i rekken av vårt totale massearbeide vil vi stagnere.

*2. Vi må kunne mobilisere med utgangspunkt i alle nivåer.

Dersom vi skal kunne fungere til fulle som massenes ledere, kunne oppsummere og sammenfatte massenes ideer, for å gå ut til massene med deres egne systematiserte ideer, er vi nødt til å lede og mobilisere på alle plan.

Gjennom kampen for "Blåsbort Vel"s bevarelse er det vår oppgave å vise veien lenger fram. I 1.mai-arbeidet betyr dette at vi må kunne ta utgangspunkt i de lokale krava, men som kommunister i fronten må vi hele tida vise veien videre.

Å kunne mobilisere med utgangspunkt i alle nivåer, er det stikk motsatte av på subjektivt vis sette seg et nivå som passer en sjøl, og se om massene klarer å klatre opp eller ned til det sjøl.

*3. Vi må kunne mobilisere konkret.

Hvert enkelt partimedlem må ha helt konkrete mobiliseringsoppgaver på helt konkrete personer. Styret må til enhver tid vite hvordan alle plan til enhver tid mobiliserer.

Ingen partiavdeling skal vente til 1. mai for å se om de har mobilisert 100 eller 50, men de skal på forhånd vite om de har gjort dette..

På denne måten vil vi både evne å mobilisere og vise hensyn til massenes skoloring og utvikling, ned til hver enkelt.

Dette er en metode som også vil gi oss erfaringer på riktigheten av vår politikk, og metodene vi bruker.

Dette må betraktes som noen råd om hvordan vi både mobiliserer de fagorganiserte allment, og hvordan vi mobiliserer dem på 1. mai.

Har vi fra før av et svakt massegrunnlag på noen områder, er det desto viktigere å være helt nøyaktige med den konkrete mobiliseringen. G.

Faglig 1.mai-front 1975

-enhet på klassekampens grunn!

MOBILISER
★
KVINNENE!

I Faglig 1. mai-front i Oslo i år, bør det bli en stor kvinneseksjon. Hundrevis av kvinner er blitt ektit med i kvinnebevegelsen de siste året; og enda mange flere har vært med å kjempe for ei viktige enkelt saker-for sjelbestemt abort, mot prisøkninga på daghjem osv.

Men - slutter disse kvinnene automatisk opp om Faglig 1. maifronts kvinneseksjon for det for det ?

Det er mange feilaktige ideer ute og går i kvinnebevegelsen - ideer om at: alle kvinner har de samme interesser, uansett klassetilhørighet og at kvinnekampen derfor går på tvers av klassekillene. Videre følger ideen om at solidaritet mellom alle kvinner er overordna solidariteten og felles interesser- med andre undertrykte grupper.

1. MAI ELLER 8. MARS?

Argumentene vi vil møte når vi skal mobilisere jenter til faglig 1. maifront, blir da bl.a.:

- kvinnene har 8. mars som kampdag, - 1.mai er ikke for oss.
- borgerlige kvinner kan bli skremt av å delta i kvinnekampen om kvinnene går i klassekamptog.
- skal kvinnene markere sin kamp 1. mai, bør vi lage vårt eget arrangement, ikke gå sammen med andre grupper. Vi har ike noe å gjøre sammen med dem.

Dessuten vil vi møte "gamle" argumenter som at 1. mai er sosialismens dag alene.

Det er viktig å ta opp disse "motargumentene" grundig der vi møter dem.

1. .mai er arbeiderklassens og folkets kampdag. Er da ikke det alt overveiende flertall av kvinnene en del av arbeiderklassen og folket? Når vi går i 1. maifront, hvem er det da vi er redde for å skremme bort?

I kampene kvinnene har stått oppe i det siste året, hvem er det vi har sloss mot? Vi har sloss mot Oslo kommunes forsøk på å øke prisene på daghjem, vi har sloss mot statens og AP-regjeringas oljepolitikk, mot rasering av arbeidsplassene, og mot de krefter som tjener på at vi ikke får arbeidsplasser, får dårlig lønn og usikre arbeidsforhold.

Vi har sloss mot den samme fienden som de andre som går i Faglig 1.mai-fronttoget. Skulle ikke vi reise våre krav i dette toget og nettopp sammen med disse!

Jeg tror dessuten det er viktig at vi diskuterer hele programmet til Faglig 1. mai-front med de ientene vi diskuterer med og vil mobilisere.

Det er mange paroler som vi er enige i og støtter og som andre grupper har reist, f.eks. på statens oljepolitikk, ansettelsesstoppen i kommunen og nedskjæringa i helse- og sosialsektoren. Parolen om voldgift, mot dyrtida, mot statens utdanningspolitikk. Samtidig har vi også vunnet erfaring for at vi i det året som gikk har fått brei støtte langt utafor kvinnenes rekke - for kvinnene krav.

F.eks. fikk kampen for sjelbestemt abort støtte fra en mengde fagforeninger. I kampen mot prisstigninga på daghjem har institusjoner, fagforeninger osv. understreka at ei slik prisstigning også er en trussel motkvinnens rett til arbeid.

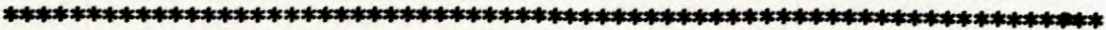
KVINNENES Plass 1.Mai er i Klassekamptoget.

Vi må argumentere mot ei isolering av kvinnekampen, og for at kvinnene sjøl reiser sine kampkrav 1. mai, og at vi nettopp går sammen med andre som støtter våre krav og som vi har mange felles kamp-saker med - at vår plass er i Faglig 1. mai-front.

Når det gjelder toget til Sam.org, skulle det være greit å argumentere for at dette ikke er toget hvor kvinnene reiser sine krav. I alle de viktigste kampsaker kvinnene har stått oppe i det siste året, har vi erfart at vi må sloss mot AP-regjeringas politikk.

En annen side av saken er at vi i så fall måtte gå med på å støtte AP/SVs kommunevalgkamp, og at Sam.org.-toget heller ikke har noen kvinneseksjon. Jeg mener likevel at hovedargumentasjonen her bør gå på den politikk kvinner har erfart at AP står for. Vi går ikke i tog med dem som går i spissen for å knuse våre krav!

Nelly.

KURSER I MARY-ENGELS-SKOLEN

Program for M-E-skolen resten av våren foreligger nå. Stensilen kommer ut sammen med dette nummer av FFP. Vi ber kameratene merke seg at når det gjelder kurs vil vi ha bindende påmelding. Kurset i politisk økonomi vil imidlertid kjøres som 4 møter hvor en kan ha nytte av å gå på det antall man vil. Dette kurset kjøres etter at vi er ferdige med 1.mai-arbeidet vårt. M-E-skolen ber om at man spesielt merker seg møtet om "Kvinnearbeidsplassene i fare". Dette fordi det er et viktig politisk spørsmål, og fordi det er vårt inntrykk at

kvinnepolitikken i noe for stor grad er blitt overlatt til kamerater som jobber aktivt i Kvinnefronten.

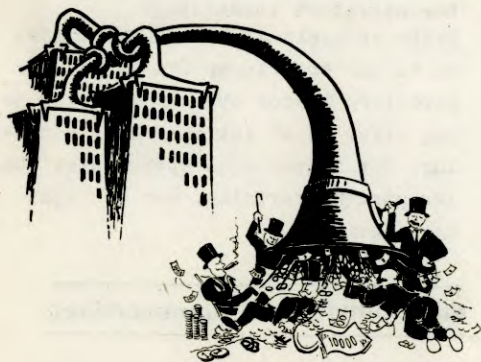
NBNBNNBNNBNNBNNBNNBNNBNNBNNB

Interne kurs.
I tillegg til de eksterne kursene som vi har på programmet, har vi tilbud om grunnsirkel 2 for medlemmer. Dette er primært tenkt som et tilbud til kamerater som av en eller annen grunn ikke fikk delta på den siste studiekampanjen. Påmeldinga her skal foregå gjennom styrene i laga. Påmeldingsfristen her er 15. mars til styrene.

- reis husleiekampen i HUSBANKFINANSIERTE BOLIGER !

Stensilen som ble sendt ut fra By-politisk utvalg til boligavd. inneholdt feil.

For det første: husleiekampen dreier seg ikke først og fremst om å støtte Årvollbeoerne ettersom saka ikke er spesiell for Årvoll, men gjelder alle husbankfinansierte boliger. Det saka gjelder er å reise husleiekamp ved å slutte opp om Årvoll Vests uttalelse event. vurdere å gå til husleiestreik. Taktikken for husleiekampen i husbankfinansierte boliger er en av de sakene boligkonferansen vil ta opp.

For det andre: Borettslaget Arvoll Vest har tatt opp spm. om indeksregulerte husleier, ikke spm. om bindingstid på husbankrente. Ordninga med indeksregulerte husleier medfører at samtlige borettslag finansiert før 1965 får et tillegg på 8% på sine samlede innbetalinger til husbanken. Innbetalingene til husbanken (renter og avdrag) utgjør 50-60% av husleiene. D.v.s. at tillegget vil bli ca. 5% av husleiene i disse boligene. Viktig her er imidlertid ikke kun økningen i kroner og ører, men det prinsipielle i saka.

Stortingsmelding 76 (Boligmelding) tar utgangspunkt i at husleia skal

utgjøre 20% av gjennomsnittlig industriarbeiderlønn!

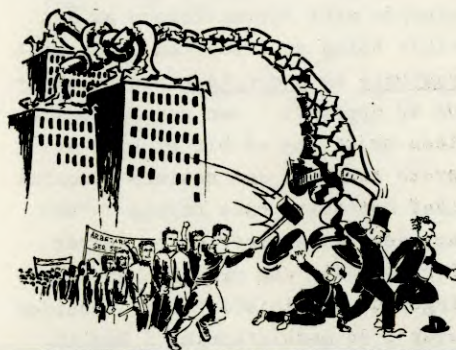
Husleiene skal altså justeres oppove hvert år i takt med lønninger og priser!

Disse årlige tilleggene kommer på toppen av den kraftige smellen folk fikk da rente- og avdragssatser ble skrudd opp i 1972/73.

Saka gjelder også i annen omgang folk i borettslag finansiert etter 1965. Nå "støttes" disse borettslagene med såkalte utjammingslån, dvs. de får lavere innbetalinger til husbanken i en overgangsperiode. Etter noen år vil også disse borettslagene få årlige, indeksregulerte økninger i innbetalingene.

Hilen kamerat i
borettslag.

P.S. Husk å meld saka til generalforsamlinga til våren!

borettslag i eldre bydeler ?

I de gamle bydeler i Oslo bor folk stort sett dårlig. Bad og klosett er ofte mangelvare og gårdene forfaller. Saneringstrusselen har hengt over hodene på folk i tiår, og gårdeierne har ofte brukt dette som unnskyldning for manglende vådlikehold.

For at beboerne skal få det bedre må vi opprette borettslag, mener noe blandt annet DNA og SV-ere.

Da blir folk kvitt de fæle gård-eierne og kan sjøl bestemme hvilke forbedringer de vil gjøre og tidspunktet for opp-pussing o.l.

løser ikke problemene

Jeg vil prøve å komme med noen argumenter som taler for at vi bør gå mot å opprette borettslag i eldre bydeler som politisk linje i boligkampen der:

1. Engels går i "Om boligspn." mot følgende syn: "Avskaffelsen av den leiede bolig er altså en av de mest fruktbare og storartede bestrebelse som er oppstått i den revolusjonære idees skjød, og må bli et krav av første rang fra det sosiale demokrat side!" Mot dette sier Engels: "Den dag, det verdensbefriende dekret blir utstedt som proklamerer avløsningen av den leiede bolig, arbeider Peter i en maskinfabrikk i Berlin. Etter ett års forløp er han eier av, la meg si en femtedel av sin bolig.. Han mister sitt arbeide og sitter kort etter i en lignende leilighet, hvor han etter opphold på fem måneder har ervervet akkurat 1/36 av eien dommen, da en streik jager han |

til Munchen....osv. Med dette peker Engels på at arbeideren under kapitalismen er en vare som må selge arbeidskrafta si. Han kan miste jobb en sin og må flytte. Hva hjelper det

da at han eier sin bolig i form av andeler i borettslag eller på annen måte.

2. Er det slik at folk bor trygt i gamle bydeler hvis de har aksjer i et borettslag? Er det ikke heller slik at folk får illusjoner om at nå er de trygge? Kommunens planer om å opprette motorveier og ikke minst storstilt riving av gamle hus for å bygge nytt tar ikke hensyn til om det er borettslag eller private som eier gårdene.

Men, sier mange, er det ikke lettere å hold gårdene ved like når man har opprettet borettslag?

Dette er sjølsagt et argument, sjøl om vi har erfaringer fra at private gårdeiere pusser opp når de føler seg sikre på at det ikke blir sanering. Det finnes også spekulanter som lar gårdene forfalle, men det gjør også kommunen.

eiendomsforhold underordnet

Den linja som vi kommunister må holde fram er at eiendomsforholdene er underordnet, det er organiseringa av beboerne på en riktig politikk som har betydning for om strøket ska skal unngå sanering i stor stil.

3. Hva slags organisering vil tjene beboerne best, en grasrotorganisering som vi nå ser mange steder i leieboerforeninger og strøksforeninger eller organisering i borettslag?

Borettslag skaper ofte illusjoner hos folk om at her er det de som bestemmer, og det er ikke så lett å utvikle dem til kamporganisasjoner. Det skulle derfor være liten tvil om at organisering av folk i leieboerforeninger o.l. er langt bedre.

Se på Rodeløkka - uten leieboerforeninga og kommunistenes arbeide hadde ikke befolkninga der klart å snu DNAs og SVs saneringspolitikk til vag støtte.

ytterligere utplyndring ?

Kommunen og OBOS har imidlertid ikke gitt opp sanering på Rodeløkka. Gjennom å skaffe seg eiendomsretten til grunnen håper de på et gunstigere klima for sin politikk. DNA og spesielt SV går inn for at kommunen (som altså ikke for dem synes å være en del av det borgerlige statsapparat, men et redskap for beboerne) skal kjøpe mest mulig grunn på Rodeløkka og så danne borettslag. Borettslag der kommunen eier grunnen kan seinere tappes for mer penger ved at kommunen øker festeavgiften (leie av grunnen), dette har vi eksempler på fra Sagene, Bjølsen og Torshov der festeavgiften ble øket med flere tusen prosent!

I tillegg, hvis husbanker kommer inn i bildet, vil staten kunne legge økte byrder på folk gjennom indeksregulerte husleier og andre tiltak. (se Boligmeldinga av 1972)

I gamle bydeler er gjennomsnittsinntekten langt lavere enn for resten av byen. Mange vil rett og slett ikke ha råd til å ta opp lån for å få boligaksjer. Med andre ord: forslaget om borettslag kan splitte beboerne i en gård.

KONKLUSJON: avsporing !

Som politisk linje er det en avsporing av boligkampen å gå inn for å opprette borettslag i eldre bydeler. Det vi kommunister må kjempe for er at folk bor trygt, på skikkelig kontrakter og kjempe for at husene rehabiliteres på beboernes vilkår. Kampen mot sanering er den viktigste. Kommunen (+DNA og SV) vil prøve å bruke saneringsloven (eller byfornyelsesloven" som den nå snart blir omdøpt) for å erverve grunnen og få "kontroll over utviklinga" i de gamle bydelene. Akkurat de samme folk vil gå inn for borettslag. På denne måten prøver de å gjøre motsigelsen mellom leieboerne og gårdeierne til den viktigste og dekker over sin egen råtne boligpolitikk.

For oss blir det viktigste framover: å mobilisere beboerne på en riktig politikk, peke på fienden, studere fiendens taktikk og rette inn motangrepene ut fra en slik analyse.

Gerd.

Sommerleirene -75

er berømmet som følger:

- 1) TROMÖYA v/ ARENDAL 6-12. juli
- 2) HÅØYA (stedet ennå ikke 100%) 13-19. "
- 3) BRANDBU 20-26. "

Nr. 3 egner seg for familier med små barn.

Sovjet : sosialimperialist — supermakt ?

Kommentar til artikkelen i FFP om parolen "kamp mot all imperialism - kamp mot supermaktene USA og Sovjet."

Artikkelforfatteren mener at også folk som ser overgrepa, men er så følelsesmessig knytta til det Sovjet som engang var at de foreløpig synes "imperialisme" sammen med Sovjet er for sterk kost å døde, skal kunne gå under parolen.

På slutten av artikkelen hevdes det at de det er "full anledning til å se parolens to deler som sidestilte ledd, rett og slett

Hva menes med at de to delene av parolen kan sidestilles?

Sett i sammenheng med det andre sitatet virker det som om forfatteren mener at de to delene av parolen kan ses som uavhengige av hverandre. Hvis en er enig i parolen "Kamp mot all imperialism" så kan en gå under parolen "Kamp mot all imperialism - kamp mot de to supermaktene USA og Sovjet" og hvis en er enig i parolene "kamp mot supermaktene USA og Sovjet" så kan en gå under den.

Jeg tror at ingen eller få av de som i og for seg kan gå under hver av delene som selvstendige hovedparoler, kommer til å gå under parolen slik den lyder idag. Rett og slett fordi parolen slik den er idag krever noe mer. Den siste delen er å forstå som en presisering av den første og ikke som "noe annet". Hvis så var tilfelle så burde parolen ha vært delt i to. Parolen sier at det er en sammenheng mellom Sovjets utenrikspolitikk og imperialismen, selv om den ikke direkte sier noe om hvorfor det er en slik sammenheng. Parolen krever at folk må mene at Sovjets overgrep på Tsjekko, i Barentshavet osv. er av imperialistisk eller

aggressiv karakter, og ikke et resultat av tilfeldige omstendigheter.

Jeg synes forfatteren går litt for langt i å tøye parolens "nedre" grense, og at forfatteren egentlig mener at parolene bør deles. Det er jeg uenig i, fordi "supermakt" er et ganske vagt begrep. Folk flest oppfatter en supermakt først og fremst som en stat med mye innflytelse og ikke først og fremst som en aggressiv stat.

Jeg er derfor uenig med forfatteren i at folk har en klar og umiddelbar forståelse av uttrykket "supermakt". Forfatteren hevder dette, men unnlater å si hva denne umiddelbare forståelsen går ut på.

Forøvrig så synes jeg det er kritikkverdig at en artikkel om kampen mot sosialimperialismen på 1. mai er så tvetydig som art. i FFP. var.

Turid.

SVAR TIL TURID:

Jeg er enig med Turid at vi ikke kan "dele" parolen "Kamp mot all imperialismekamp mot de to supermaktene USA og Sovjet". Det er da heller ikke meninga.

De som ikke kan gå under "Kamp mot all imperialism" vil overhodet ikke gå i Faglig 1. maifronttoget, da det er klart anti-imperialistisk.

Slik jeg ser det, må parolen ses som en parole, men er delt i to deler av taktiske grunner.

For det første: hele 1. maifronten står på et anti-imperialistisk grunnlag. "Kamp mot all imperialism" betyr kamp mot all imperie

alisme, USA, Sovjet, EEC, Japan osv. I andre delen av parolen framhever vi USA og Sovjets særegne stilling i verden. Vi må kjempe mot disse to supermaktene som de som leder an i kampen for ei nyoppdeling av verden.

For det andre:

Ved å bruke "supermaktsbegrepet" gir vi rom for ei breiere tilslutning til parolen enn om vi hadde skrevet imperialistiske eller sosialimperialistiske. Samtidig likestiller vi de to, USA og Sovjet. Viktig mener jeg det er å bygge en front i Norge som er i pakt med den internasjonale fronten mot supermaktene USA og Sovjet. Her brukes "supermaktsbegrepet" om disse to maktene som har sine flåter og militære avdelinger over hele verden, og leder an i aggresjonen mot verdens folk.

Frontprogram - eller parti-program?

Vi ønsker, og ser det som veldig viktig å utvikle forståelsen for Sovjets aggressive karakter. Det er reell uenighet på venstre sida og blant de som kaller seg progressive og sosialister om Sovjet.

Vi vil ha med i toget 1. mai alle de som tar avstand fra Sovjets aggressive politikk uten å ha forstått at denne politikken er en konsekvens av at Sovjet er monopol-kapitalistisk og derfor med nødvendighet imperialistisk.

Faglig 1. maifront er en svært bred front Det er langt flere "masser" enn m-lere som går i toget og regner FFF som sitt tog.

Det er kun vi m-l-ere som er konsolidert på analysen om at Sovjet er monopolkapitalistisk. Hittil har vi vært lite flink til å utvikle fronten på dette, knapt våre sympatisører har vært med på denne diskusjonen.

Jeg tror mye av uenigheten om denne parolen bunner seg i manglende forståelse for 1. maifronten. Mnage kan ikke forstå at fronten ikke skal stå på partiets program. De synes at programmet er "utvannet" og vagt når vi ikke har med hele vår analyse.

Jeg vil gjerne at folk skal diskutere hva slags front det er vi ønsker å bygge 1. mai. Vi har en tendens til å være svært sekterske og snevre i vår tenkning og i mobiliseringa.

Det er klart at om vi bare kjenner, og bare mobiliserer folk til 1. maifronten som er enige i hele vår analyse av Sovjet og tar avstand fra Sovjets politikk fordi Sovjet er kapitalistisk, så er det vanskelig å forstå hvorfor vi ikke sier dette i parolen Vi vil imidlertid skape en front! 1. mai som er langt breiere enn dette.

Det finnes nemlig utallige progressive og klassekampbevisste folk som ikke har hele analysen, men som tar avstand fra Sovjet på enkeltsaker. Disse vil vi skal være med, og det mener jeg at parolen gir muligheter til.

En annen sak er hva fronten kan utvikle seg til. Det er det vår oppgave som kommunister å gå i spissen for. Det er vår oppgave å sette igang studier, grupper og ta opp diskusjonen på sosialimperialismen og Sovjets karakter.

På samme måte skal vi i alle fronter kjempe for å utvikle folk til å bli kommunister.
Petra.

KULTURUTVALG I OSLO AKP(m-l)

Kulturutvalg.

Det er nylig tatt initiativ for opprettelsen av et Kulturutvalg for Oslo AKP. Utvalget er ganske nytt, og mye står der for igjen før vi har klart for oss målsettinger med utvalget og hvilke arbeidsmetoder vi skal bruke.

Den aktuelle prioriteringa er Kunstneraksjonen 74 og 1. mai.

De som har synspunkter og ideer på hvordan et slikt utvalg bør fungere, på hvilke oppgaver som de mener utvalget bør ivareta osv. bør ta kontakt via parti-kontoret. Kulturutvalget i Oslo.

OM DET ARBEIDENDE FOLK'S REPRESENTANT, TORILD SKARD, OG "STORMEN MOT NRK" I STORTINGET...

Da borgerskapets talsmenn: Høyre, Kr.F, AP slo til med stor-slegga for å få stoppa dem i NRK som sier fra (mer eller mindre klart) om hvordan det står til i verden og i Norge - at palestiner-nes sak er rettferdig, at bolig nød-en og dyrtida raserer folk, at ung-dommen stiller egne krav og at Lef-sa bl.a. gir uttrykk for dem - ja, hva svarte den bolde arbeiderrep-resentant til at makthaverne prøver å kvale arbeidsfolks røst, og rett-ferdige krav?

Jo, - først prata ho om at det var de resurssterke som kom til orde, og ikke de resurssvake - og mye mer i samme lei. I og for seg rik-tig, allment, men langt utafor brennpunktet for debatten og an-grepet til reaksjonen. "Banalt" kaller 2.sida i Dagbladet denne de-len av hennes innlegg.

vedsak skyldes journalistisk uduge-lighet og tabber - at slike autori-tære, eller misjonerende programle-dere kan ha både venstrevridd og høyrevridd syn ... sier Torild Skar,

Hva er dette? Arbeiderrep-resentanter som ber om unnskyldning for at folks misnøye kommer fram, at den må tolereres!

Det er borgerprat.

Arbeiderrepresentanter skal forsvare klart og entydig klassens og de undertrykte folkenes inte-resser. Boligprogram og palesti-nernes sak og mye annet som kommer gjennom sensuren er rett og riktig - sannheta om folks liv. Å snakke om overtramp og glipp når arbeids-folks liv blir skildra og krav stilt - det er hårreisende av folk som kaller seg arbeiderrepresen-tanter.

NRK-folk vil ikke stå fram

Fredag 21. februar 1975

Stortinget starter hetsen - de mest reaksjonære de-lene av borgerpressa har noe å gasse seg i en stund. Her er f.eks. VGs reaksjon på protestuttalelsen fra NRK-ansatte.

VG ringer en kjent radiofigur på Marienlyst. Spør: Føler du deg manipulert av din egen fagforening?

Den vanligvis velmodulerte stemmen dempes: Jeg er ikke ale-ne! Ring hjem til meg i kveld, her har du nummeret...

Et halvt dusin NRK-ansatt ble kontaktet i løpet av arbeids-tiden. — Trives De med fagforeningen? Vil De avkrefte eller be-krifte ryktene om fagforeningsterror?

Det var spørsmålene.

Men når hun kommer til brenn-punktet - til de såkalte venstre-vrier, misjonerende marxist-lenin-ister, overtramp og glipp - hva sier hun da?

Jo, - hun sier at det må vises større toleranse, at disse glipp .. ikke er så viktige, men overflate-fenomener. At disse overtramp i ho-

Å ikke forsvare de program (-arbeidere) som stiller seg på det arbeidende folkets side, men å rope på toleranse, det er i prin-sippet å stille seg på fiendens si-de, (med mulighet for å utgi seg som nøytral).

Ho har tydeligvis ikke forstått det spøtt av at ytringsfrihet er et klassespørsmål - at det er den herskende klassens rett til å ytre seg - men det arbeidende folket har tilkjempet seg en relativ og formell ytringsfrihet. Så lenge borgerskapet sitter trygt i salen, snakker de høyt og vidt om denne friheten - for det tjener de på - "demokratiet" under monopolkapitalens diktatur er et meget godt skalkesjul for deres underliggende økonomiske interesser, profitten. Det er billigere og behageligere å bruke "demokratiet" og parlamentarismen til å opprettholde ro, orden og arbeidsfred.

Men når krisa rammer dem, og det gjør den nå, må de øke utbyttinga, noe som fører til hardere kamp fra arbeiderklassens side.

Folks misnøye uttrykkes gjennom krav, aksjoner, streiker på mange nivåer. Dette avspelles også til en viss grad i massemedia, og det styrker kampen.

Reaksjonens kjer i Stortinget kom nå, det kunne ikke ha kommet for ti år siden. Da satt kapitalen og AP trygt i salen, og hadde kontroll med hele apparatet. Mye har hend siden den tid: EEC, motstandsfronten, olje, 50 mil, abort, dyrtid og SV, osv.

De vet sjøl, grepet om folk er ikke som i gode gamle dager, tid-

lig på 60-tallet. AP prøver med "sjølkritikk" og organisasjonsår, men lite nytter det.

For å få et fast grep - som i gamle dager - så må de gripe hardere til.

De skjelver litt i salen og strammer tøylene, og desto mere vil arbeidshesten steile, jo hardere vil de forsøke å "holde igjen". Og vi vet at bak ryggen har de pisen, som de vil bruke, om nødvendig.

Spørsmålet om ytringsfriheten kan sees på to måter.

Men nå er tida ute, artikkelen skal i trykken, så, kjære læser, du kan gjøre to ting, enten sette deg med hendene i fanget og vente på fortsettelsen som kommer i neste nr. eller ta blyanten og skrive din grei om det som skjer i disse tider.

P.S. Du vet, sosialdemokratene har en teori, en viktig sådan, som er slik: Det er kommunistene som skaper, lager, klassekamp. Får vi dem til å holde kjøft, så ville samfunnet kunne utvikle seg fredelig og produktivt mot sosialismen.

Et første steg er å få dem til å holde kjøft, det andre er å få dem bort, for det er jo dem som skaper misnøyen, og attpå så hisser de folk opp.

Får de spre denne teorien fritt, legger de grunnlaget for fascismen.

PORTUGAL

1. MAI 1974.

(Partikomiteer? fra side 5)

Etter min mening er dette uttrykk for en revisjonistisk tankegang. For det første er det ikke slik i et kommunistisk parti at politikken bare kommer ovenfra, men sjølsagt også nedenfra. Det er medlemmenes erfaring i klassekampen som i siste instans bestemmer om den politiske linja er riktig. Og dersom denne nye ledelsen kan føre til at medlemmenes erfaring får en lettere vei oppover, ser vi det som en styrke. For det andre så er det ikke slik at den politiske linja fra f.eks. SK blir utvanna jo flere ledd den går gjennom, den blir vert i mot mer levende og konkret jo nærmere den kommer det stedet hvor den settes ut i livet.

-- Noen har hevdet at dette vil føre til at en altfor stor del av medlemmene vil bli sittende i styrer. I Oslo er dette et reelt problem, fordi vi har en rekke sentrale utvalg og redaksjoner som nødvendigvis må bemannes av stort sett Oslo-folk. Det er derfor høyst sannsynlig at vi i begynnelsen vil ha slike problemer. Men etterhvert som organisasjonen vokser tror jeg problemet blir mindre. Ikke minst fordi jeg tror mindre avdelinger nå vil legge alt til rette for større rekruttering, (styrene kan nå bruke mer av tida til å organisere massene i stedet for all kapasitet til avdelinga)

En annen side av kaderspørsmålet er om vi idag har tilstrekkelig med folk til å sette i gang. Mange steder har vi det ikke, men dersom vi ønsker denne nyr organiseringa, kan vi løse det, antagelig med litt vansker i begynnelsen.

Foretar vi ikke denne opprettelsen av nye mellomledelser er vi nødt til å velge mellom:

- Stadig større avdelinger med de svakhetene som er nevnt.

- Mindre avdelinger, men med store vanskeligheter for DS når det gjelder å bevare sentralismen.

- Et oppsvulma org. utvalg i DS som ikke vil kunne lede på samme måte som partikomiteene, fordi det ikke er utgått fra de avdelingene det skal lede. (f.eks. en jernarbeider som er valgt inn i DS kan bli nødt til å lede f.eks. grøruddalen)

Vel, kamerater. Slik ser vi det foreløpig. Vi ønsker synspunkter fra så mange som mulig. Skriv til FFP.

BERIT/DS.
